

„De to Kamelier, De gaar med der i Bæltet, Frøken Abildgaard, vil De forære mig dem til et Minde om Dem? Vil De?“

Jytte nænnede ikke at sige Nej. Hun havde ondt af den stakkels Fyr, der næppe havde tre Maaneder tilbage at leve i.

De var naaet hen til den halvrunde Udvidelse af Spaserevejen, hvor Musiken stod opstillet paa en Forhøjning. I Trængslen fik hun Øje paa Generalkonsul Kolding, hvis to store Fortænder lyste paa lang Afstand. I Haab om at kunne undgaa ham drejede hun til Siden, — hun havde en Slags Vandskræk for dette store Kraftmandfolk med det utrættelige Kænguru-Smil — men Generalkonsulen styrede lige løs paa hende.

„*Bon giorno! Bon giorno, Signorina!* De har vel set den Genopstandne?“

„Hvem?“

„Godsejer Dihmer naturligvis! Vidste De ikke, at han var kommen? Det er ikke en halv Time, siden han gik herfra. Jeg havde forresten nær ikke kendt ham igen. Han har lagt sig Fuldskæg til og ligner grangivelig en forvist Russer direkte undsluppet fra Sibirien.“

Jytte havde et Øjeblik været borte i sin Overraskelse, men Generalkonsulens familiære Tone fik hende hurtig til at samle sig. Uden at sige noget vendte hun sig fra ham og gik tilbage den samme Vej, hun var kommen, for at naa hen til Moderen. Da den unge Hr. Mohn vilde ledsage hende, frabad hun sig meget bestemt hans Følgeskab.